

[Kirkeministeren.]

understrege det saa stærkt som muligt sige, at efter min Opfattelse kan ingen med Rette tale om en uforstaaende, en brutal og herskesyg Rigsdag. Jeg synes netop, at denne Sags Udvikling og mange andre Tildragelser har vist en Rigsdag, der er forstaaende og hensynsfuld. Der blev efterlyst Forstaaelse til alle Sider. Jeg synes, det er rigtigt her at understrege endnu en Gang, at det er ikke Rigsdagen, der har rejst Vanskelighederne, og ikke Rigsdagen, der har ønsket at lovgive, men Rigsdagen har skønnet, at det var nødvendigt at gaa til en vis Lovgivning efter de Bevægelser, der havde rejst sig i kirkelige Kredse.

I øvrigt sluttede det ærede Medlem sig jo til det Lovforslag, der her er til Behandling, saa jeg kan altsaa ogsaa i dette høje Ting takke samtlige Partier for Tilslutning til Lovforslaget. Jeg haaber, at Lovforslaget maa faa en hurtig Gang gennem dette høje Ting, saa det hurtigt kan blive ophøjet til Lov, jeg tror, at man vil tjene alle Parter bedst derved.

Stegger Nielsen: Det ærede Medlem Hr. Krarup sagde, at man maatte ikke tillægge Enigheden mellem Bisperne større Betydning, end den nu engang havde, og det kan selvfølgelig som almindelig Betragtning være rigtig nok. Men jeg kan give Tilslutning til det, den højtærede Kirkeminister sagde for et Øjeblik siden, at den har den store Værdi, at den har medvirket til en Afspænding af Forholdet. Forholdet laa meget uroligt, men det har vist sig, at der, efter at Biskopperne er naaet til Enighed om at godkende den Form, som Lovforslaget har faaet, er sket en Afspænding udadtil med Hensyn til dette Spørgsmaal.

Ogsaa jeg mener, at § 6 i Loven af 1922 bør blive staaende. Selv om der kun har været meget lidt Brug for den, er den dog en Sikkerhedsventil, som man bør beholde. Dette er min Opfattelse, og det være sagt ogsaa til det ærede Medlem Hr. Krarup. Jeg hører til dem, der ønsker de bedste Vilkaar for den danske Folkekirke, for den danske Menighed og for det kristelige Liv, men jeg tror, at det opfyldes bedst ved Fortsættelse af den Frihedslinie, som har været fulgt i den Frihedslovgivning paa Selvstyrets Grund som er nedlagt i vore Kirkelove. Det vil give langt bedre Muligheder end en Kirkeforfatning, som netop i højeste Grad vil blive Stridsemne.

Krarup: Jeg er enig med den højtærede Minister i, at Spændingen er aftagende, saa

den Betydning kan man tillægge den biskoppelige Enighed, og det er overordentlig meget værd. Jeg tror ikke, der er nogen fra Kirkens Side, der ønsker Krig eller vedvarende Strid, nu maa vi se at faa en Ende paa det. Den øverste Myndighed i disse Anliggender er Staten, og den har talt. Nu skal vi have kvindelige Præster, og for at faa denne Lov ført ud i Livet maa Kirken se at finde en Maade at gøre det paa, og saa maa Biskopperne se at blive enige, og de er altsaa blevet enige, men jeg tror ikke, man skal lægge mere i det, end jeg har sagt; der er alligevel noget, der ikke er saa godt ved den Enighed. Det er det ene.

Det andet er, at man kan virkelig med fuld Ret, synes jeg, sige, at Staten tvinger. I Loven om Kvinders Adgang til Præsteembeder er der en betydelig Portion Tvang, det kan man ikke komme uden om. Da Biskopperne blev spurgt, var en hel Del af dem imod det. Hvis man tæller dem op i Brøker, kan man sige, at 7½ Biskop var imod Kvinders Adgang til Præsteembeder og 1½ var for. Man kan ogsaa sige, at der var 2 af 9. Saadan var det. Der var overvældende Flertal i biskoppelige Kredse mod kvindelige Præster, men Lovforslaget blev alligevel fremsat.

Man henvendte sig fra Menighedsraadernes Kreds og spurgte, om der ikke kunde blive en Afstemning i Menighedsraadene om dette Emne, saadan som man havde haft det to Gange før, men det blev afvist, det var der ingen Grund til. Præsterne blev ikke spurgt. Landemodet, som ogsaa er en Slags kirkeligt Organ, blev heller ikke spurgt. Nej, Rigsdagen talte, og saa var der for Resten ikke mere at gøre, saa maatte man bøje sig. Anderledes kan jeg ikke se paa det.

Naar jeg før sagde, at Ministeriet raader og har den øverste Myndighed, saa er det virkelig berettiget at sige det. Jeg erkender, og jeg vil gerne sige det herfra, at jeg erkender med Taknemmelighed en stor Hensynsfuldhed fra de skiftende Kirkeministres Side over for Kirken. Jeg erkender, at der fra Kirkeministeriets Side bliver vist Kirken og de kirkelige Forhold megen Forstaaelse og megen Velvilje baade af kirkelig Art og personlig Art, ogsaa rent økonomisk, og det maa vi aldrig fra Kirkens Side lade være med at sige Tak for. Men i den bitre Ende er det Ministeriet, der raader, og derfor fremdrog jeg ogsaa de to Tilfælde Vaalsesagen, der laa en Del Ar tilbage, og § 7 i det Lovforslag, der nu er blevet forladt, hvorefter i Virkeligheden Ministeriet skulde have den biskoppelige Myndighed og bestemme med Hensyn til